

LBRIS

We know
books

LEWIS CARROLL

**ALICE
ÎN ȚARA
MINUNILOR**

EDITURA TEDIT FZH

Colecția PICCOLINO**Alice în Țara Minunilor**

de Lewis Carroll

Editura TEDIT FZH

București, 2022

© Toate drepturile pentru această ediție
sunt rezervate Editurii TEDIT FZH.

Orice reproducere parțială
sau totală este interzisă.

Editor: Fănică Alecu-Cocineanu

Coperta: Albin Stănescu

Tehnoredactor: Răzvan Ionescu

Ilustrații după ediția engleză de: Mabel

Lucie Attwell

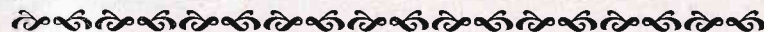
Traducere de Elisabeta Gălăteanu

ISBN 978-973-8007-56-9

Capitolul I**VIZUINA IEPURELUI**

Alice începuse să se plictisească tot șezând lângă soră-sa, pe mal, fără să facă nimic; trăgea din când în când cu ochiul în cartea pe care o citea sora ei, dar cartea nu avea nici poze, nici dialog, și „ce haz are o carte fără poze și fără dialog?” se întreba ea.

Și așa începu să cântărească în minte (deși era atât de moleșită de căldură și somnoroasă, încât i se încâlceau gândurile în cap) dacă plăcerea de a împleti o cunună de margarete merita osteneala să se scoale și să culeagă florile. Pe când se gândea așa, un iepure alb, cu ochii roșii, trecu deodată în goană pe lângă dânsa.

Asta nu era ceva nemaipomenit, și Alice nu se minună nici chiar când îl auzi mormăind:

– Vai de mine, am să întârzi!

(Amintindu-și mai târziu de această întâmplare, Alice își spuse că ar fi trebuit să se mire când aude un iepure vorbind, dar pe moment lucrul i s-a părut firesc.) Când însă iepurele a scos un ceasornic din buzunarul vestei și s-a uitat la el, luând-o apoi și mai tare la picior, Alice s-a ridicat repede de jos, deoarece i-a fulgerat prin minte că nu mai văzuse niciodată iepure cu buzunar la vestă, ori cu ceasornic pe care să-l scoată din buzunar. Foarte curioasă, fetița porni în goană peste câmp și sosi tocmai la vreme să-l vadă pe iepure sărind într-o vizuină de sub un tufiș.

Într-o clipă, Alice se și repezi după el, fără să se întrebe cum va mai ieși ea de acolo. Vizuiina se întindea drept înaintea ei ca un tunel, apoi o lua brusc în jos. Alice nu avu vreme să se gândească dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă, deoarece se pomeni deodată căzând. I se părea că lunecă într-o fântână din cale afară de adâncă.

Fie că puțul era foarte adânc, fie că Alice cădea foarte încet, în tot cazul ea avu destulă vreme, pe când cobora, să privească în jurul ei și să se întrebe:

ce i se va întâmpla oare? Mai întâi încercă să se uite în jos, ca să-și dea seama unde va ajunge, dar era întuneric și nu se vedea nimic; apoi privi la pereții fântânii și băgă de seamă că erau plini de dulapuri și de rafturi de cărți; ici și colo zări hărți și tablouri atârdate în cuie. În timp ce cădea mai departe, apucă un borcan de pe un raft. Pe etichetă scria DULCEAȚĂ DE PORTOCAL. Fetița descoperi însă, cu mare părere de rău, că borcanul era gol, totuși nu vru să-i dea drumul din mână de frică să nu spargă capul cuiva care s-ar fi aflat mai jos decât ea, și izbuti să-l bage într-unul din dulapurile prin fața cărora trecea.

„Ei, gândi Alice, după o cădere ca asta nu mi-ar mai păsa nici dacă m-aș rostogoli pe scări! Cât de curajoasă m-ar crede cei de-acasă! Ba n-aș spune nici pâs, chiar dacă aș cădea din vârful acoperișului!“ (Ceea ce era, de bună seamă, adevărat.)

Jos, jos, tot mai jos! N-o să se mai isprăvească o dată căderea asta?

– Câți kilometri să fi căzut eu până acum? se întrebă Alice cu glas tare. Cred că mă apropii de centrul pământului. Ia să vedem: asta ar fi cam la șase mii de kilometri în jos. Cred... (știți, Alice învățase câteva lucruri de acest fel la școală și, cu toate că

nu părea să fie acum momentul potrivit să se laude cu știința ei, pentru că nu se afla nimeni de față s-o audă, totuși se gândi că n-ar fi rău să repete lecția)... mda, cam aceasta ar fi distanța... numai că mă întreb cam la ce *latitudine* și *longitudine* să fi ajuns? (Alice nu avea habar ce înseamnă latitudine și longitudine, dar simțea că sunt niște cuvinte grozave, care fac impresie bună.)

Peste o clipă, începu din nou să se gândească:

„Oare voi cădea până de partea cealaltă a pământului? Nostim ar fi să ies deodată printre oamenii care umblă cu capul în jos!... cred că se numesc *Antipații** (de data aceasta era foarte bucuroasă că n-o ascultă nimeni, deoarece cuvântul nu-i suna bine)... ei, văd eu că voi fi nevoită să întreb pe careva cum se numește țara asta! „– Vă rog, doamnă, suntem în Noua Zeelandă, sau Australia?“ (pe când vorbea încercă să facă o plecăciune, dar cum vă închipuiți că se poate face o plecăciune în timp ce cazi? Dumneavoastră ați fi în stare?). Doamna va gândi despre mine că sunt o fetiță tare neștiutoare! Nu, nu merge să întreb, dar poate că voi vedea scris pe undeva.“

* Vrea să spună „Cei de la antipodi“

Jos, jos, tot mai jos! Cum Alice nu avea altă treabă, vorbi mai departe în sinea ei:

„Mult îi voi mai lipsi eu Dinei diseară! (Dina era pisica ei.) Nădăjduiesc că nu vor uita să-i umple farfurioara cu lapte, la ora ceaiului! Dina, scumpa mea, ce bine ar fi să te am aici, cu mine! Nu prea sunt șoareci în aer, dar ai putea prinde un liliac și asta e cam același lucru... Oare pisicile mănâncă lilioci?”

În acest moment Aicei începu să i se facă somn și de aceea repetă de câteva ori în șir, aproape adormită:

– Oare pisicile mănâncă lilioci? Oare pisicile mănâncă lilioci? Ba câteodată mai spuse și: Oare liliicii mănâncă pisici? (Pentru că la urma urmei, de vreme ce nu era în stare să răspundă nici la o întrebare, nici la cealaltă, nu avea importanță cum întreabă.)

Simțea că adoarme; i se părea chiar că se plimbă de mână cu Dina și că o întreabă foarte serios:

– Ei, Dina, ia spune-mi adevărat: ai mâncat vreodată un liliac?

Când, deodată, buf! buf! căzu pe o grămadă de vreascuri și de frunze veștede, oprindu-se din coborâre.

Alice nu simți nici o durere și într-o clipă fu în picioare. Privi în sus, dar deasupra ei era întuneric; în fața ei se întindea un coridor și iepurele alb se

mai vedea fugind de-a lungul lui. Nu era vreme de pierdut: Alice se repezi ca o furtună după iepure și-l auzi spunând pe când dădea colțul:

– Vai de urechile și de mustățile mele, că tare am întârziat!

Alice se află chiar la spatele iepurelui când acesta dădu colțul, dar pe urmă nu-l mai văzu. Ajunsese într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi atârinate de tavan.

De ambele părți ale sălii erau uși; după ce le încercă și văzu că erau toate încuiate, porni amărâtă prin mijlocul sălii, întrebându-se cum va mai ieși ea vreodată de-acolo.

Deodată dădu de o măsuță de sticlă cu trei picioare, pe care nu se afla nimic alta decât o cheiță de aur. Fetița crezu întâi că trebuie să fie de la una din ușile sălii, dar, vai, fie că erau broaștele mari, fie că era cheia prea mică, nu izbuti să deschidă pe nici una din ele. Mai făcu o dată înconjurul sălii și dădu de o perdeluță pe care n-o văzuse până atunci. În dosul perdeluței era o ușiță înaltă cam de două palme. Încercă cheița de aur în broască și, ce să vezi, cheița se potrivea!

Alice deschise ușița și văzu că dădea într-un gang cât o gaură de șoarece; se lăsă în genunchi și privi de-a lungul lui; la capătul celălalt zări o grădină cum